

Passie voor Wraak

Passie voor Wraak

Anna Hofman

©2023 Anna Hofman
Redactie: Tekstbureau Het Zusje
Coverfoto: Pexels.com/ Nur Yilmaz

ISBN: 9789403701493

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, beeldrager, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Passie voor Wraak is fictie en alle overeenkomsten met bestaande personen en gebeurtenissen berusten louter op toeval.

1

‘Ga zitten, Kelly.’ Lucas gebaart naar de stoel tegenover zijn bureau en neemt zelf ook plaats.

Kelly Bakker laat haar ogen over de tafel gaan, maar tot haar verbazing is het bureau leeg, op een computer en een notitieblok na. Ze had verwacht dat er een arbeidsovereenkomst klaar zou liggen die ze alleen nog maar hoefde te ondertekenen. Ze zet haar handtas op de grond en kijkt naar Lucas, de HRM-functionaris, met wie ze al twee keer eerder een gesprek heeft gehad. Aan de muur achter hem hangt een abstract kunstwerk in felle kleuren. Lucas is ouder dan zijzelf en hij ziet er aantrekkelijk uit met zijn blonde haar en twinkelende blauwe ogen. Ze hadden prettige gesprekken met elkaar. Lucas stelde Kelly op haar gemak en na het tweede interview verzekerde hij haar dat ze de baan als IT-medewerker zo goed als op zak had.

‘Hoe gaat het met je, Kelly?’ vraagt hij.

‘Ik heb zin in mijn nieuwe baan,’ antwoordt ze enthousiast.

Lucas' gezicht betreft. Hij leunt achterover en vouwt zijn handen achter zijn hoofd. 'Helaas heb ik minder prettig nieuws.'

Kelly kijkt hem niet-begrijpend aan.

'Er is een andere kandidaat die minstens zo goed is als jij. De CEO wil er zelf een beslissing over nemen.'

Kelly slikt, haar keel voelt droog. Dit moet een boze droom zijn. 'Waarom heb je me dan gevraagd om het contract te komen tekenen?'

'Sorry, ik heb het pas een uur geleden gehoord en wilde het face-to-face aan je vertellen. Het duurt even voordat ze deze teleurstelling verwerkt heeft. 'Wanneer weet je meer?' vraagt ze terneergeslagen.

Een week lang leefde ze in de veronderstelling dat ze een nieuwe baan had, inclusief een aantrekkelijk salaris. En nu valt alles in duigen.

Lucas houdt zijn hoofd schuin. 'Je bent een leuke en intelligente vrouw. Natuurlijk neem ik je graag aan. Ik zal mijn uiterste best doen, maar dan verwacht ik ook iets van jou.'

Kelly schuift haar zwarte bril hoger op haar neus. 'Wat dan?' vraagt ze.

Lucas glimlacht en kijkt op zijn horloge. 'Ik heb tot op het laatste moment geprobeerd de CEO te overtuigen. Natuurlijk begrijp ik dat het een domper voor je is en ik zal mijn best doen

om ervoor te zorgen dat je na de vakantie ergens anders terecht kunt.'

Teleurgesteld pakt Kelly haar tas. 'Dat lukt zonder je hulp ook wel,' zegt ze koel.

'Zoals je wilt.' Lucas staat op, loopt naar de deur, maar draait zich plotseling om. 'Eigenlijk wilde ik je weer zien.' Er verschijnt een vreemde blik in zijn ogen.

'Helaas, ik ben al bezet.' Kelly wil de deur opendoen, maar Lucas verspert haar de weg.

'Je bent een lekker ding. Wees lief voor me en ik bezorg je snel een baan.'

Kelly kijkt hem ontzet aan. Wat is Lucas van plan? Hij lijkt plotseling een totaal ander persoon.

'Laat me gaan. We zijn uitgepraat!'

'Wie zegt dat ik het over praten heb?' Grijnzend duwt Lucas haar tegen de muur en plaats zijn handen aan weerszijden van haar hoofd. Dan probeert hij haar te kussen.

Ze draait haar hoofd weg en probeert onder zijn armen door te duiken.

'Hoe meer je worstelt, hoe lekkerder ik het vind,' zegt hij, en drukt haar met meer kracht tegen de muur.

Kelly houdt zich stil om het moment af te wachten waarop ze hem kan verrassen met een actie. Hij duwt een hand tegen haar keel en met

zijn andere hand streelt hij over haar billen. Met een gevoel van ontzetting en walging balt ze haar vuist en haalt uit. Het lukt om hem op volle kracht in zijn maag te stompen. Hij krimpt ineen, maar probeert haar opnieuw te grijpen. Omdat ze nu voorbereid is trapt ze hem tegen zijn scheenbeen en weet de deur uit te vluchten.

Ze rent langs de receptie en verlaat het kantoorgebouw alsof de duivel haar op de hielen zit. Het onweert, maar de meeste donderwolken zijn al weggetrokken. Alleen in de verte is er een diep, dreigend gerommel te horen.

‘Kel, ik ben hier!’ Patrick staat naast de auto op een hoek van het parkeerterrein en zwaait naar haar.

Hijgend loopt ze naar hem toe. Ze ziet zijn verwachtingsvolle blik, zijn stoppelige wangen, zijn verwarde haar. Wat moet ze hem vertellen?

‘Hoe ging het?’ vraagt hij, nadat hij haar een kus heeft gegeven.

‘De hufter!’ barst ze uit, als ze is ingestapt en Patrick weer achter het stuur is gekropen. ‘Hij probeerde me aan te randen!’

‘Tijdens het sollicitatiegesprek?’ vraagt Patrick ongelovig. ‘Je overdrijft.’

‘Hij probeerde me te kussen en zat aan mijn lijf!’ Kelly slikt haar tranen weg.

‘Hoe heet die gozer?’ vraagt Patrick.

‘Lucas.’

Met een zucht stapt haar man weer uit en begeeft zich naar de receptie. Kelly houdt met argusogen in de gaten hoe hij met de receptioniste staat te praten. Binnen een paar minuten komt hij terug en start de auto.

‘Er werkt geen Lucas,’ zegt hij. ‘Ik denk dat je een beetje overspannen bent geraakt door onze slechte financiële situatie.’

Kelly draait zich naar hem toe. ‘O ja? Hij heeft me zojuist verteld dat ik de baan niet krijg. Vervolgens werd hij opdringerig.’

Patrick legt zijn hand op haar been. ‘Het komt goed, schat. Over enkele dagen hebben we vakantie. Dan gaan we lekker weg.’

‘De vakantie kan niet doorgaan. We kunnen het ons onmogelijk veroorloven,’ zegt Kelly.

‘Geen sprake van.’ Patrick geeft gas en rijdt het parkeerterrein af. ‘We hebben ontspanning nodig. Daarna zien we weer verder.’

Kelly zwijgt. Wat moet ze zeggen? Dat Patrick geen vakantie kan nemen vanwege haar fiasco? Het was zo’n tegenslag dat ze, slechts een jaar nadat ze samen een appartementje hadden gekocht, haar baan verloor vanwege een reorganisatie. Ze had maar enkele weken recht op een uitkering en die termijn is al verstreken.

De hypotheek kan nog worden betaald met het salaris van Patrick, maar op andere zaken moet er worden bezuinigd. Bovendien zal het krijgen van kinderen er voorlopig ook niet in zitten, want daarvoor hebben ze twee inkomens nodig.

‘Je kunt gemakkelijk een baan vinden,’ verzekert Patrick haar.

‘Er is altijd vraag naar softwarespecialisten. En je kunt ook als freelancer aan de slag.’

Hoewel Kelly zijn bemoedigende woorden waardeert, is ze er niet voor in de stemming. Patrick doet te luchtig over Lucas’ schokkende gedrag. Oké, hij is naar de receptie gegaan en heeft geprobeerd Lucas ter verantwoording te roepen. Ze beseft zelf ook hoe ongeloofwaardig haar verhaal moet overkomen.

Patrick stuurt de auto naar het centrum van Utrecht. Hun appartement ligt boven een winkel. Ze vinden het gezellig om in een winkelgebied te wonen waar altijd leven in de brouwerij is. Het is ook een pluspunt dat ze een eigen parkeerplaats achter de winkel konden huren.

De onweersbui is overgetrokken en de zon laat haar stralen weer zien. Maar het voelt zweterig aan, zoals in het kantoor van Lucas.

Eenmaal terug in het appartement verruilt Kelly haar jurkje voor een oud shirt en een spijkerbroek.

‘Ik leg een pizza in de oven,’ zegt Patrick. Hij draagt nog steeds zijn donkere broek, witte overhemd en een stropdas. Hij moet zulke kleding dragen vanwege zijn werk als beveiligger. Kelly vraagt zich peinzend af of haar wens de vader van haar gedachten was. Er moeten tekenen geweest zijn tijdens de gesprekken met Lucas dat het helemaal niet zeker was dat ze de baan zou krijgen. Hij wilde haar alleen maar meerdere keren zien. Hoe kon ze zo dom zijn om die signalen te missen? Zij als IT-deskundige, een vrouw van de feiten, liet zich meeslepen door een gladjakker die op haar kickte. Hij deed zich in het begin zo gezellig en vlot voor. Vlot in vrouwen aanranden.

Ze neemt het bord met een part pizza aan en begint te eten, maar ze proeft amper iets. Patrick laat zich naast haar op de bank vallen en steekt een stukje pizza in zijn mond.

‘Ik blijf erbij, hij is een aanrander,’ mompelt ze.

‘Wie?’

‘Lucas, de personeelsmanager.’

‘Je bent van hem af en je hoeft hem nooit meer te zien.’ Patrick woelt met zijn vingers door haar blonde krullen.

Kelly pakt haar bril met het grote montuur en zet deze op. ‘Hij leek een heel leuke vent, maar eigenlijk is het een griezel.’

‘Probeer je soms te verbloemen dat je de sollicitatie hebt verknald door een bizar verhaal te verzinnen?’ vraagt Patrick met volle mond.

‘Wat een misselijke opmerking,’ moppert Kelly. ‘Het is echt een onsmakelijke grap van je.’

Na een halve punt pizza is haar maag zo vol dat ze geen trek meer heeft. Een salade zou passender geweest zijn vanwege het warme weer.

‘Ik zal koffiezetten en dan nemen we onze checklist door. Zo weten we zeker dat we geen spullen vergeten in te pakken.’ Opgewekt brengt Patrick de borden naar de keuken.

Kelly weet dat zijn goede humeur deels echt en deels gespeeld is. Hij heeft net zoveel zorgen als zij, maar dit is zijn manier om daarmee om te gaan. Of misschien dringt het niet tot hem door dat ze momenteel financiële risico's lopen. Meestal regelt zij de geldzaken. Patrick beperkt zijn computergebruik het liefst tot games en surfen op het internet. Hij kookt graag en ze beseft heel goed dat ze boft met een man die zo

huishoudelijk is aangelegd. Zelfs nu ze hele dagen thuis is, zorgt Patrick meestal voor de warme maaltijden. In het weekend bedenkt hij nieuwe recepten en soms staat hij 's ochtends vroeg op om brood te bakken. Een heel ander type man dan Lucas.

Ze klapt haar laptop open. 'We kunnen niet meer dan vijfhonderd euro uitgeven aan onze vakantie.'

'Ben je helemaal gek! Je negenentwintigste verjaardag gaan we tijdens onze vakantie groots vieren. Ik kan volop overwerken, dus als we geld tekortkomen halen we dat wel in. Bovendien zul je snel een baan hebben.' Patrick rekt zich uit.

'Ga jij maar naar bed. Je moest om vijf uur al op. Ik loop de checklist wel even na,' stelt Kelly voor. 'Laat het maar aan mij over.'

Als Patrick is verdwenen naar de slaapkamer zoekt ze via Google de website van het verzekeringsbedrijf waar ze eerder vandaag de vervelende scène met Lucas had. Zijn naam staat nergens genoemd. Meestal staan alleen de namen van directieleden vermeld.

Even later gaat haar telefoon. Om Patrick niet te storen loopt ze met het toestel naar het balkon en laat zich op een stoel zakken. Het is

nog steeds zwoel buiten. Genietend van de zomeravond beantwoordt ze de oproep.

'Met Lucas van Houtem. Hoe gaat het? Ik maak me een beetje zorgen om je.'

Kelly gaat met een ruk rechtop zitten. 'Hoe durf je me te bellen!'

'Ik wil me verontschuldigen voor mijn gedrag. Het spijt me oprecht. Ik ben veel te ver gegaan.' Lucas laat een veelbetekenende stilte vallen. 'Om mijn misdragingen goed te maken heb ik een baan voor je geregeld. Kunnen we morgen afspreken in een lunchroom? Dan krijg je van mij de gegevens en kan ik je persoonlijk nogmaals mijn excuses aanbieden. Ik wil het echt goedmaken, Kelly, geloof me.' In zijn stem is een snik te horen.

In een opwelling wil ze de verbinding verbreken, maar ze aarzelt. Zou Lucas echt een baan hebben geregeld? Zijn spijtbetuiging klinkt oprecht. En die baan heeft ze keihard nodig. Ze zal het risico moeten nemen. Het zou zo heerlijk zijn om met Patrick op vakantie te kunnen gaan in de wetenschap dat ze daarna kan starten bij een nieuwe werkgever. Lucas zal haar toch zeker niet lastigvallen in een lunchroom?

'Zullen we afspreken in het café-restaurant bij jou in de buurt?' dringt hij aan. 'Om twaalf uur?'

Hoewel Kelly hem niet meer wil zien vindt ze het moeilijk om de kans op inkomsten te laten liggen. Het café is inderdaad een straat verderop.

‘Goed. Dan zie ik je daar.’

Ze verbreekt de verbinding en staart voor zich uit. Lucas voelt zich schuldig over het voorval. Er kan geen andere verklaring zijn waarom hij zo hard zijn best doet om haar aan een baan te helpen. Ze haalt haar schouders op en schudt het van zich af. Ze zal zich over haar trots heen moeten zetten.

De volgende dag, als Patrick naar zijn werk is, opent Kelly twee koffers en maakt een begin met het inpakken van kleding en toiletgerei. Ze verheugt zich steeds meer op het tripje naar Zuid-Limburg. Het is natuurlijk geen spectaculaire bestemming en eigenlijk is het duurder dan een vliegvakantie naar Turkije, maar ze wilde in Nederland blijven voor het geval ze een uitnodiging voor een sollicitatiegesprek zou krijgen. Neuriënd kijkt ze op de wekker. Morgenavond vertrekken ze, dan kunnen ze op

zaterdagochtend ontwaken in hun vakantie-huisje.

Grinnikend haalt Kelly enkele zomerjurkjes uit de kast. Als kind telde ze altijd de dagen tot de zomervakantie. Soms begon ze daarmee als het schooljaar pas net was begonnen.

Het trillen van haar telefoon, die ze op het nachtkastje heeft gelegd, geeft aan dat er een appje is binnengekomen. Nieuwsgierig pakt ze het toestel op. Tot haar ergernis blijkt Lucas een berichtje te hebben gestuurd: *Vergeet je niet dat we vanmiddag een afspraak hebben?*

Ze besluit om het te negeren. Ze wil doorgaan met koffers pakken en zoekt in een lade naar zwemkleding voor haar en Patrick. Een paar minuten later stuurt Lucas het bericht opnieuw, en nadat ze de koffers volgepropt heeft, staan er vijf berichten op haar telefoon. Om ervan af te komen, stuurt ze uiteindelijk een appje terug met de mededeling dat ze de afspraak niet zal vergeten. Daarna zet ze de telefoon in de vliegtuigstand. Ze ruimt de keuken op, gooit bederfelijke waren weg en maakt de afvalbakken leeg. Deze werkzaamheden zijn nog niet nodig maar het geeft haar een fijn vakantiegevoel. Voorafgaand aan de lunch belt ze haar ouders die met een gehuurde camper door Duitsland reizen. Patrick kan goed met ze opschieten.

Daar is ze blij om. Haar ouders weten niets van de financiële problemen. Ze zouden dan graag bij willen springen, maar Kelly wil hen nergens mee belasten en bovendien zou het vernederend zijn voor Patrick om het handje op te houden bij zijn schoonouders. Dan belt ze Patricks ouders die op het punt staan naar Marbella te vertrekken.

'We gaan naar Zuid-Limburg,' vertelt ze. 'We willen graag in Nederland blijven.'

Haar schoonouders stellen geen vragen. Ze zijn zo vol van hun naderende vakantie dat ze een gehaaste indruk maken. Daarna chat Kelly met vriendinnen van wie sommigen een baan hebben en anderen thuisblijfmoeder zijn vanwege hun jonge kinderen. Ze hebben hun leven op orde, denkt ze. Ze weet dat het een onrealistische gedachte is. Met kleine kinderen in huis is je leven helemaal niet zo op orde en een baan brengt ook de nodige strubbelingen met zich mee.

Tegen twaalf uur trekt ze een luchtig zomerjurkje aan en halfhoge hakken. De spanning van het vervelende moment met Lucas komt weer opzetten. Ze glipt snel de deur uit om zichzelf geen tijd te gunnen overweldigd te raken door de nare herinnering.

Het is warm en zonnig zoals het hoort begin juli. Kelly wandelt langs enkele winkels. Door de openstaande deuren hoort ze de airco's blazen. Vanwege het mooie weer zijn er veel mensen op straat. Jongeren staan in groepjes bij elkaar, enkele kinderen trappen een balletje en een oudere man besproeit zijn bloempotten met een tuinslang. Het weekend lijkt voor velen al begonnen te zijn.

Op het terras van het café zit het vol met vrolijk uitzierende mensen die genieten van een biertje of een glaasje fris. Kelly kijkt of ze Lucas ergens ziet, maar hij zal waarschijnlijk binnen op haar wachten. Af en toe drinkt ze er 's avonds een drankje met Patrick. Hij speelt dan biljart met vrienden. Ze lacht er altijd om. Ze associeerde biljarten met oude mannen, maar niets is minder waar. Zelf geeft ze de voorkeur aan de sportschool. Het houdt haar slank en fit.

De deur van het café staat open. Ze ziet Lucas aan de bar zitten, druk babbelend met de jonge bardame.

'Kelly! Wat fijn dat je er bent!' reageert hij overdreven. Hij wijst naar de barkruk naast hem en bestelt voor haar een biertje, zonder te

vragen of ze daar wel trek in heeft. Afwachtend neemt ze een slokje.

'Zullen we lunchen aan de bar? De tafeltjes zijn bezet. Ik zal tosti's bestellen.' Lucas voegt de daad bij het woord.

Kelly zet haar bril op. Alsof ze Lucas daarmee van zich af kan houden.

'Het spijt me zo, Kelly,' zegt hij, als het bar-meisje de tosti's heeft geserveerd. 'Het had nooit mogen gebeuren. Ik weet niet wat me bezielde.' Hij slaakt een diepe zucht. 'Daarom heb ik alles op alles gezet om via mijn netwerk een baan voor je te regelen.'

'Je gedrag was schandalig,' zegt Kelly. Daar wil ze het bij laten. Er mag geen ruzie ontstaan want ze is hier om werk te bemachtigen.

Lucas tikt zijn glas tegen het hare. 'Je hebt gelijk. Het zal nooit meer gebeuren. Ik vind je aantrekkelijk. De manier waarop ik dat wilde laten merken gaat natuurlijk alle perken te buiten.'

Kelly zwijgt. Ze wil dat Lucas ophoudt met praten en haar de gegevens overhandigt van het bedrijf waar ze aan de slag kan. Hij wijst naar het attachékoffertje dat naast hem op de grond staat.

'Ik heb alles bij me. Je hoeft vanmiddag alleen maar naar het bedrijf toe te gaan en je akkoord

te geven voor de arbeidsvoorwaarden.' Hij hapt in zijn tosti. 'Het kan nog net geregeld worden voor je vakantie begint. Waar gaan jullie naartoe?'

Kelly ontspant zich een beetje. 'We gaan naar een vakantiehuisje in de omgeving van Valkenburg. Ken je Park Geulland?'

'Nee. Ga je samen met je vriend?'

'Met mijn man.'

'Ach, natuurlijk, ik had kunnen weten dat je getrouwd bent. Het staat nota bene op je cv.'

En toch kon je je grijpgrage handen niet thuishouden, denkt Kelly, maar ze weet die gedachte voor zichzelf te houden. Het ergert haar dat Lucas op zijn gemakje zit te eten alsof ze goede vrienden zijn. Toch kan ze weinig anders doen dan geduldig afwachten. Hij bestelt voor hen beiden een tweede biertje. Kelly doet een poging om het af te slaan, maar hij negeert haar.

'Moet je niet terug naar je werk?' hint ze.

'Ik ben de rest van de dag vrij.' Lucas drinkt onverstoorbaar verder en maakt grappen met het barmeisje.

Kelly kent haar niet en vermoedt dat het een oproepkracht is. Ze wil het café zo snel mogelijk verlaten. Patrick weet niets van haar afspraak want hij zou erop tegen zijn geweest en haar voor gek hebben verklaard. Logisch, eerst

vertelde ze hem over een vermeende aanranding door Lucas en vervolgens spreekt ze met dezelfde Lucas af in het stamcafé waar ze met haar man geregeld naartoe gaat.

'Je naam is onbekend bij de receptioniste,' flapt ze eruit.

Lucas kijkt haar verbaasd aan. Dan verschijnt er een lachje rond zijn mondhoeken. 'Dat is heel goed mogelijk. Ze valt in voor de vaste receptioniste. Je zult toch ook gezien hebben dat er iemand anders zat dan de eerste keren.'

Kelly moet toegeven dat ze de vrouw achter de balie inderdaad niet eerder gezien had. Ze werpt demonstratief een blik op haar horloge. Het wordt tijd dat Lucas over de brug komt met de gegevens van het bedrijf waar ze naartoe moet. Tergend langzaam drinkt hij zijn biertje. Net als Kelly overweegt om weg te gaan, reikt hij naar de attachékoffer, legt deze op de bar en klikt de sloten open. Er liggen enkele documenten in. Voor de rest is de koffer leeg. Lucas haalt er een document uit en geeft het aan Kelly. Het bevat een getikte tekst met de naam van het bedrijf, enkele namen van medewerkers en een adres.

'Vraag naar die personen. Ze zijn op de hoogte en verwachten je vanmiddag. Het gaat om een baan op de IT-afdeling. Je voldoet aan

alle eisen en als je akkoord gaat met het salaris en de voorwaarden kun je direct een overeenkomst tekenen.'

Kelly staart naar het papier. Ze kan het amper geloven en haar hart maakt een sprongetje van blijdschap.

'Ik hoop dat ik hiermee mijn gedrag heb goedge maakt,' zegt Lucas. Plotseling wipt hij van de barkruk en voordat Kelly met haar ogen kan knipperen is hij verdwenen.

Schaamte, denkt ze. Ze propt het document in haar tas en wil opstaan.

'Mevrouw? Er moet nog afgerekend worden.' Het barmeisje zet het pinapparaat voor haar neus.

'Maar ...' protesteert Kelly.

Zou Lucas er opzettelijk vandoor zijn gegaan om haar te laten opdraaien voor de rekening? Of is hij botweg vergeten om te betalen? Met tegenzin pakt ze haar pinpas. Achtentwintig euro. En ze moet ook nog betalen voor de bus want Patrick is met de auto naar zijn werk.

Als ze even later in de bus stapt beseft ze pas hoe raar het is om zich druk te maken over de kosten. Per slot van rekening heeft ze de baan al op zak.